

Takhle si Vánoce tedy opravdu nepředstavovala...

Madelyn měla na Svátky hezké vzpomínky.

Bývalo to příjemné období, než otec odešel na věčnost. A hýčkala si také střípky obrazů smíchu a pohody z časů, kdy ještě žila maminka. Jenže pokaždé, když se pokusila na toto téma zavést řeč, Fergusson jen něco zabručel.

Fallstone Bridge nepřipomínalo Vánoční idylu ani vzdáleně. Pila sice díky Fergussonově zarputilosti konečně běžela, ale neměli vyhráno a stín obav z nadcházející zimy nad vesnicí visel stále.

Do Štědrého dne zbývalo ani ne čtrnáct dní a sídlo stále čišelo ponurým chladem.

„No tak, no tak! Přestaňte bláznit kvůli pár jedlovejm větvičkám,“ kárala ji Harriet. „Jestli spadnete, ublížíte tomu malému!“ Zachmuřeně si otřela ruce do zástěry a chvátala, aby podržela žebřík, na který Madelyn lezla, aby zavěsila věnec nad dveře do jídelny. „Mladej pán má dost starostí i bez toho!“ brblala.

Madelyn zatnula zuby. Moc dobře věděla, že má Fergusson strašnou fůru práce. Od rána do tmy byl pryč a posledních čtrnáct dní už ani v noci nevyhledával její... *společnost*.

Snažila se tím netrápit. Každý večer přišel do společné postele a ráno, když ji opouštěl, políbil Madelyn skoro jako dřív. Jenže pak vždy jen zamumlal pozdrav a vyrazil za svými povinnostmi.

Možná, že už mu nepřipadá přitažlivá, ačkoliv by řekla, že na ní zatím těhotenství není moc znát... A možná má Fergusson jenom příliš starostí.

Snažila se nevyptávat. A nebýt přítěží. Připravit dům na pěkné prožití Vánoc považovala za svou povinnost a za způsob, jak pro něj může něco hezkého udělat.

Samozřejmě, že po desetiletí zanedbávaný dům nebude z hodiny na hodinu vypadat stejně útulně jako bohatý Whiterose Park, kde se narodila. To ani neočekávala. Ale měly přijít objednané židle, stůl a příborník. Taky chtěla po Jackovi, aby sehnal někoho, kdo se vyzná v krbech a vyčistí komín k tomu obrovskému, krásnému topeništi ve velké jídelně.

Alespoň na štědrý večer by mohli jíst důstojně. V záři svíc se drobné nedokonalosti ztratí. A výzdoba taky udělá hodně.

Od zadních dveří se ozval hluk a jak se prudce ohlédla, zapotácela se.

“Šmarjápanno! Dejte s tím žebříkem už jednou pokoj! Šup dolů a ať tam vylezou ti dva holomci, beztak nemají do čeho píchnout!” Harriet hudovala a Madelyn vylekaná tou krátkou ztrátou rovnováhy skutečně raději slezla. Nohy se jí trochu chvěly.

“Proč to vlastně nepověsila Nelly? Kde je ta holka?” bručel Harriet dál.

“Poslala jsem ji do postele. Když jsem ráno viděla, jak vypadá, neměla jsem to srdce po ní cokoliv chtít. Kašel ji div nezlomil v pase.”

“Hm,” odfrkla kuchařka. Ale nakonec to nechala plavat. “Taky dobře. Ať se od vás drží dál, kdybyste něco chytla...”

“Dost těch temných předpovědí, Harriet!” Záměrně se od ní odvrátila a usmál se na příchozí mladíky. O něco se přeli. Tedy... Dean za výrazné gestikulace o čemsi Niala přesvědčoval, na což nejmladší Fleming reagoval jen pokrčením ramen.

Dean, prostřední z bratrů, se zastavil u žebříku a vzhlednul k nakřivo visícímu věnci. “Vánoce? Už?”

Rukou se opřel o příčel žebříku a vyměnil si pohled s bratrem. První Vánoce za hodně dlouhou dobu, které nestráví ve škole. Zatím nevěděl, jak se k tomu stavět. Fergusson o tom samozřejmě nehovořil. A Madelyn tak nějak ztělesňovala všechno, co s Nialem o Svátcích *nevěděli*.

Vypadala, že se na ně bůhví proč těší. Švitořila o dárkách, tradicích, jídle... a pokoušela se tuhle ruinu zútulnit roztomilými ozdůbkami, které se asi ženským líbí.

“Počkat!” zachmuřil se. “Nechceš mi říct, že jsi to věšela ty?” Probodl švagrovou pohledem, který vyčítavě obsáhl celou - zatím ještě stále štíhlou - postavu. Ne, že by byl odborník, ale připadalo mu takové horolezectví v jejím stavu trochu riskantní. A kdyby se jí něco stalo, Fergusson se zaručeně zblázní. Minulý týden ho přistihl, jak ji pozoruje se směšně vyděšeným výrazem. Vlastně spíš její břicho. Jako by z něj měla vyskočit příšera. Bože, jestli takhle blázní zamilovaný chlap, tak bude lepší zůstat u flirtování a jiných drobných příjemností, které mohou děvčata nabídnout.

Ne, žádná láska, děkuju pěkně! A jako by jeden odstrašující příklad nestačil, ploužil se i Nial poslední měsíc jako tělo bez duše.

Nějakou dobu se vídal s tou pěknou zrzkou z horního konce vsi, ale teď se jen zavíral ve stodole a tahal tam různé harampádí. Starý sluha Jack tuhle strašně nadával, když hledal jakési kleště, o kterých náhodou Dean věděl, že je Nial vzal. Samozřejmě ale brášku neshodil. Jen se tím brbláním bavil.

„A abych se vrátil k tomu, co jsem už říkal, drahý bratře,“ vrátil se Dean ledabyle k předchozímu hovoru a svižně při tom vystoupal na žebřík, aby srovnal věnec. „Já s tím nedám pokoj! Mluvím tu o skutečných, vydělaných penězích. O vlastním živobytí, chápeš?! Tady přece nemůžeme zůstat napořád,“ kývl bradou k Madelyn a nevšímal si jejího zamračení.

Nial zvedl hlavu. Oči měl starší, než se na patnáctiletého kluka hodilo. „Víc doleva,“ podotknul. A dodal: “A ty snad máš nějaký plán, jak to udělat?”

“Pracuju na něm,” ušklíbl se a nedal najevo, že zatím nemá tušení. Jen prostě věděl, že už nikdy nechce záviset na někom jiném a podřizovat se cizím pravidlům. Chtěl si tvořit vlastní. Budovat vlastní svět.

“Ještě nějaké stuhy a jehličí, švagrová?” ohlédl se na Fergussonovu manželku.

“Zatím ne, ale chtěla bych umístit girlandy mezi okny v jídelně. Pokud ovšem váš bratr nezapomene říct dělníkům z pily, aby mi přivezli větve.”

“Jsme ti k službám, až je budeš chtít pověsit,” slíbil Nial. “A teď, pokud nás omluvíš...” kývl ke schodišti.

Madelyn sledovala záda švagrů, dokud nezmizeli nahoře.

“Nial je v posledních dnech tišší než obvykle, nezdá se ti?” ohlédl se na kuchařku a v jejích stopách mířila do kuchyně. Věvec pověsila a bez Jacka a toho odborníka na krby dnes asi nepokročí. Nemá smysl vymetat prach a pavučiny, pokud se teprve bude čistit komín.

“Slyšela jsem ve Fallstone, že se Rachel bude vdávat,” odvětila Harriet. Madelyn chvíli trvalo, než pochopila, jakým způsobem tahle skutečnost souvisí s její otázkou. A když se tak stalo, nemohla, než vzdychnout.

“Myslíš, že on a... Hm, ona... Ne, neodpovídej!” stiskla rty a zahleděla se do houstnoucího soumraku za oknem. Ačkoliv mladík musel vědět, že vztah s farmářskou dcerkou nemá budoucnost, zřejmě nedokázal poručit srdci a to ho teď bolelo.

Napětí rostlo. Cítil to a neměl tušení, co s tím dělat.

Fergusson vstoupil do ložnice, kde Madelyn stála u umyvadla a zaplétala si vlasy do volného copu. Pohledem sklouzl po záhybech její noční košile, které skrývaly měnící se tvary. Byla nádherná, každým dnem krásnější, a vůbec netušila, kolik sebeovládání ho stojí každá noc, kdy se jí nedotýká.

Když mu řekla, že čeká dítě, měl radost. Proč by neměl mít? A pár týdnů si nedělal příliš starostí. Usilovně pracoval na tom, aby svému synovi zanechal panství v lepším stavu, než v jakém je dostal on od svého otce. Dítě znamenalo potvrzení budoucnosti, příslib naděje. A to bylo v pořádku.

Jenže zřejmě rostlo. Nejdřív neznatelně, ale pak už nedokázal obejmout Madelynin pas. ňadra jí ztěžkla a zvětšila se, a to rozhodně stálo za prozkoumání, jenomže vášnivé polibky ji evidentně bolely. Krátce nato začal uvažovat, jestli milováním nemůže dítě nějak ohrozit. Nebo Madelyn. *Kriste!* Slyšel tolik strašidelných historek. *Krvácení, které nešlo zastavit...*

Chlapi na pile ho zásobovali spoustou zaručených rad, jak se vyhnout ženským těhotenským náladám, ale těžko se jich mohl zeptat, jestli může se svou manželkou spát, aniž by vypadal jako naprostý trouba. A už vůbec nechtěl, aby i jen pomysleli na to, jak asi vypadá Madelyn v

posteli – a na to by zaručeně pomysleli. Mužská obrazotvornost je značná, když se jedná o ženské tělo.

S blížícím se koncem roku mu také začalo docházet, jak se krátí čas. Přece se jeho syn nebo dcera nemůže narodit do prázdného domu, kde nemá ani kolíbkou.

Samozřejmě věděl, že postavit Fallstone Bridge na nohy bude trvat léta, jenže teď ztrácel trpělivost. Potřeboval nějaké výsledky hned, dřív, než *to* přijde na svět.

Madelyn básnila o Vánocích ve Whiterose Parku, o jídle a tradicích. Z každé její vzpomínky číšelo neskutečné bohatství a luxus.

Lustry o tisících svíček, křišťálové sklenky s nejlepším francouzským vínem, cukrářské výrobky nadýchané jako sníh.

Ve Fallstone Bridge měli jenom sníh. A bláto – toho měli spoustu, a kdyby se dalo vyvážet, zbohatnul by rychle. Zatím ale peníze neměl a Madelyniny výnosy z dědictví byly něco mezi záchrannou sítí a oprátkou. Nenáviděl se, že je potřeboval, aby jí zajistil domov, jaký si zasloužila. Všechno se to točilo dokola a nedopřávalo oddech.

A Madelyn si během dne dole rozvěšovala ozdoby. Ten věnec uviděl hned, jak vstoupil do haly. Připomínka toho, co jí nedokáže nabídnout.

Jeho vlastní vzpomínky na Vánoce byly studené a prázdné. Opilý otec, matka snažící se předstírat, že je v Londýně a ne v díře u Skotských hranic. Přísná babička, která kdysi málem dostala infarkt, když ho přistihla, jak balí do hedvábného papíru jednoho ze svých cínových vojáčků jako náhražku za dárek pro Harriet...

Vlastně ty nejlepší Vánoce zažil u námořnictva. Byl to paradox, že uprostřed zimy, mokra a vraždění zažíval víc pocitu vánoční sounáležitosti než v rodném domě. Jenže na válečné roky nikdy nemyslel rád, a tak ty představy rychle zahnal.

Stejně – oslzlé suchary místo pořádného vánočního pečiva? Vtipkovali o tom, ale stálo to za houby. To už byl možná lepší řídký a roztékající se vánoční puding, který tradičně podávali v internátní škole těm pár zoufalcům, kteří o svátcích neodjížděli k rodinám.

Starosti ho táhly ke dnu. Madelyn buď básnila o dokonalých Vánocích, nebo mlčela a podivně si ho prohlížela. A on měl strach, že ho brzy začne nenávidět za tu bídu, do které ji přivedl.

2. kapitola

Přehodila si volný cop přes rameno a usmála se na manžela. Dnes přišel dřív. Sice vypadal zamyšleně a zastavil se sotva překročil práh, ale vyšla mu vstříc. Je unavený. Viděla to v jeho očích i ve sklonu hrdých, širokých ramenou.

Pohladila ho po paži a stoupla si na špičky, aby ho mohla políbit. Věděla, že se mu její smělost líbí - nebo alespoň ještě donedávna to tak bylo.

Chraplavě zasténal a omotal jí paže kolem těla. Takže se mu to *stále* líbí, oddechla si a nabídla mu ústa.

Políbil ji hluboce a naléhavě. Hladově. Ach, jak jí to chybělo! Objala ho kolem krku a přimkla se k němu. Na chvíli bylo všechno dobré.

Přesunula prsty ke knoflíkům vesty a stačila dva rozepnout, než se sklonil a přešel jí rty po šíji. Zašimrání blaha z ní vyloudilo vzdech a úplně ji rozptýlilo. Naklonila hlavu ke straně a vystavila krk dalším polibkům. Nenechal ji čekat. Něžně kousal a líbal od lalůčku až k rameni a zpět a ona se držela posledního knoflíku vesty a zvedala se na špičky a jeho ruce jí klouzaly po zádech... a když dospěly až k hýždím a přivinuly ji blíž k němu, zůstal jí knoflík v rozpálené dlaní i s kouskem nití.

Upustila ho na podlahu a škusla vestou, aby mu ji svlékla. Ochotně pomáhal. Obnošený praktický kus oděvu měkce žuchl na zem za jeho zády.

Něco chraplavě zamumlal a odtrhl se od jejích úst jen na to nejrychlejší svlečení košile, jaké kdy viděla.

No... a pak se to všechno pokazilo.

Dlaněmi obkroužil řadra a hlesl cosi, co se rozhodla považovat za modlitbu, protože jinak by to muselo být rouhání. Ztuhla. Ne proto, jak procítěně bral nadarmo Boží jméno, ale kvůli té tíze, která jí poslední týdny rostla v prsou a způsobovala rozpaky.

Nabral je a promnul, ve tváři horoucí zaujetí, takže věděla, že to neudělal schválně, jenže ta bolest! Prošlehla jí prsy jako píchnutí pletací jehlice a byla tak rychlá, že se neubránila škubnutí. "Au!" Okamžitě ji pustil a nepříjemný pocit zvolna odezněl, jenže stejně už očividně všechno zkazila.

Zacouval zpátky ke dveřím a zavřel oči. Na čelisti mu pulzoval sval.

Vykročila k němu, ale zvedl ruku, aby ji zastavil. Dýchal těžce.

"Jdi spát," vypravil ze sebe přiškrceně. "Nebudu tě obtěžovat."

S tak absurdními slovy zmizel - ani košili si nevzal.

Do očí jí vhrkly slzy. Tak je to jasné. Vážně ji už nechce. Ne, že by na to nebyla zvyklá... Je jen otázka času, než ji pošle pryč, aby se na ni nemusel dívat. Ač není jasné kam. Do internátní školy, kde vyrůstala, se už vrátit nemůže. Zvedla ruku k břichu a pohladila miminko.

Pak klesla na postel a otřela si oči. *Nebud' melodramatická! A absurdní!*

V první řadě Fergusson nebyl její otec a ona už dávno není malá holčička. Jenže v jednom okamžiku se ta stará rána otevřela a vyvrhla díl hořkosti, strachu a osamění. Proč by ji neměl poslat pryč, když ani pro vlastní rodinu nebyla dost dobrá?

Schoulila se do klubíčka a přitáhla přes sebe studenou peřinu. A snažila se navzdory nepříjemným pocitům přemýšlet logicky.

Není pravda, že ji nechce. To by ji přece tak nelíbal! Ani ho nemohlo urazit, že dala najevo nepohodlí - když to udělala dřív, přizpůsobil tomu svoje laskání. Tak co se to děje? Co je špatně?

Tak se ho zeptej, vysmála se sama sobě a přitom zasténala. To není zase tak snadné. Jak má o těch věcech mluvit? Snažila se, ale léta přísné výchovy v ní zapustila kořeny. A navíc... zvládne unést odpověď?

Ráno lemoval břehy řeky led. Zvláštní různě tónované vrstvy, střípky a kolem žluté trávy sklánějící se k hladině i podivuhodné krystalky. Taky bláto ztuhlo, ale na cestě už je zase skoro rozjezdily povozy. Na chvíli si odskočil a teď pozoroval řeku, jak se nezvykle líně valí korytem a odráží temně šedé nebe.

Pila ukusovala v neměnném rytmu svá sousta a řvala u toho jako hladový netvor. Voda v náhonu hučela a klády těžce duněly. Občas tou symfonií pilné práce probleskl mužský hlas. Pokyn, varování, smích.

Fergusson tu byl dneska od rozednění. Zmizel z domu před snídaní. Nechtěl čelit Harriet, která by se zaručeně nezdržela poznámek. Věděl, že ho slyšela večer vyjít ven, protože se v kuchyni ještě svítilo, když sbíhal schody. A taky zahlédl její siluetu za oknem, když se u studny na zadním dvoře myl ledovou vodou. Musela si tudíž i domyslet, že spal v místnosti pro pacholky nad stájemi. Sám, protože Jack se nastěhoval do domu. Jeho kostem už chladné noci nesvědčily. Ani Fergussonovým, když jsme u toho, a to byl mnohem mladší, než vojenský sluha, který s ním prošel ohněm války s francouzi.

Nedávalo to smysl. Ale to málo věcí v poslední době. Bože, jak mu chyběla! Milování, jistě. Ale i její smích - už tak dlouho ho neslyšel. Dělal si starosti a on se jí nedivil. Samozřejmě, že by všechno bylo jednodušší, kdyby měl peníze. Jenže je neměl. A ji lapil do pastí, která ji stáhla ke dnu spolu s ním. A dítě... prohloubilo ten závazek a přinášelo s sebou další riziko. Teď už nešlo jen o bohatství, ale hlavně o to, že by to nemusela přežít.

Hlasitou melodii denního shonu přerušil nový motiv. Víc mužských hlasů a taky jeden ženský. Pozdravy a další slova a věty.

Vydrápal se na strmý břeh a škobrtl o zmrzlou hroudu. Madelyn v zimním kabátku s tvářemi červenými mrazem hovořila s předákem pily. Mladík jménem Jamie Carpenter se na ni usmíval a čemusi přikyvoval.

Fergusson nakráčel k nim a založil si ruce za zády. Možná proto, aby se ji na veřejnosti nepokusil zvednout do náruče a odnést někam do ústraní.

“Dobré ráno,” zvedla k němu oči a maličko napjatý, ale odhodlaný úsměv.

Opětoval pozdrav a Jamie se mírně uklonil: “Zajdu pro ty větve,” prohodil přitom a nechal je o samotě.

Zamračil se. “Jaké větve?”

Věnovala mu zvláště podrážděný pohled, ale vzápětí se zhluboka nadechla a potřásla hlavou jako by odháněla dotěrné myšlenky. “Jedlové,” pronesla a ztuhle se usmála.

“Napadlo mě, že máš moc práce, takže jsi tomu možná nevěnoval pozornost...”

Krucí! “Aha tyhle větve! Vím o tom. Postarám se o to.”

“To je v pořádku, chápu to. Řekla jsem si, že když sem zajdu, alespoň si budu moct rovnou vybrat, jaké se mi hodí a nebudu tě tím obtěžovat.”

To poslední slovo znělo poněkud jedovatě. Nebo byl předpojatý.

“A když už tu jsem, mohla bych vybrat vánoční poleno. Myslím, že Jamie by mi mohl nějaké doporučit. Nesmí být delší než pět stop, jinak se do krbu nevejde, ale chci, aby hořelo co nejdéle.” Uhladila si sukni a vzhlédla ke špičkám stromů. “Vzpomínám si, že jednou doručili lesníci do Whiterose Parku takové monstrum, že hořelo opravdu celých dvanáct dní Vánoc. Ale tamější krb měl přes osm stop, myslím. Možná, že dokonce skoro deset,” nostalgicky se usmála a tleskla rukama. “Ale to je ohromně nepraktické. A nám stačí, když bude Vánoční poleno hořet jednu noc.”

Chtěl něco říct, ale ústa jako by měl plná pilin. Krb s topeništěm dlouhým deset stop. Šílenství. Muselo jím strašlivě táhnout. Ne, že by krbem ve velké jídelně ve Fallstone neprotahovalo...

Jamie se vracel a volal, aby přehlušil pilu: "Vybral jsem větve, které přicházejí v úvahu. Pokud byste byla tak laskavá a šla se mnou, moc rád bych vám je ukázal."

Madelyn nezaváhala a on se ploužil za ní s rukama v kapsách.

Nad hromadou odřezků a celých větví zůstala nerozhodně stát.

"Nelíbí se vám?" strachoval se Jamie.

"Ale ne, jen jsem si uvědomila... to je jedno." Usmála se na mladého dělníka. "Děkuji, to bude rozhodně vyhovovat." Sehnula se a zvedla jednu těžkou, dlouhou chvojku. Trochu s ní zápasila a Fergusson se mračil čím dál víc. Navlhle čerstvé haluze byly těžké a špinavé.

"Nemyslela sis doufám, že je domů odneseš sama?" zavrčel.

Narovnala se a nejistě oprášila ruce. "Musím přiznat, že jsem to zřejmě nepromyslela. Asi požádám Jacka, aby sem zajel s koleskou."

"Já se o to postarám," procedil skrz zaťaté zuby.

"Ano, to jsi říkal," pravila a stiskla rty. Vzápětí pohlédla na Jamieho a vyhladila tvář do výrazu dokonalé lady. "Děkujeme, pane Carpentere, už vás nebudeme zdržovat."

Zrzek se uklonil a vrátil se k práci.

"Proč se na mě zlobíš?" vyhrkla a sledovala, jak strnul. Tohle nebyla ta správná chvíle. Měl očividně spoustu práce...

Jenže se v noci nevrátil do ložnice. A teď se na ni prakticky zamračil *místo* pozdravu.

Nemohla to snést.

"Nezlobím se," zamumlal.

Očividně! Povzdechla. "Tak mi řekni, co se děje? Představuješ si snad Vánoce jinak? Na něco jsem zapoměla?"

Odfrknul si a hleděl k blízkým stromům. Čekala dlouho, než zabručel: "Nemám na takové nesmysly čas."

Zastyděla se. Jistěže neměl. Snažil se zachránit desítky lidí před hladověním a beznadějí. To samozřejmě dávalo smysl a také ho za to obdivovala. Ale to si opravdu nemohl najít ani okamžik? A ta horkost, která se jí rozpínala v hrdle, nepříjemně připomínala hněv. "Nemáš čas ani spát? Nebo jen nechceš spát se mnou?" *Ach ne!* Takhle to říct přece vůbec neplánovala!

Zahořelo mu v očích a ostře se nadechl. Chtěl něco odseknout, viděla to na něm, ale zaťal zuby a mlčel. A odvrátil se.

"Fergusson!"

"Jdi domů," přikázal chladně.

To ji pobouřilo. "Nejsem panenka na hraní, kterou sundáš z poličky, jen když máš náladu!"

"Krucí!" Vrátil se a zuřivě se šklebil. "Tady to probírat *nebudeme*."

"Dobře, tak kde? Doma? V posledních dnech tam skoro nejsi. Proč se mi vyhýbáš? Co jsem provedla?"

"Já se ti nevyhýbám, to je pitomost!"

Odfrkla. To rozhodně nepatřilo k dobrým způsobům, ale byla plná... zloby. Netrpělivosti. A zklamání.

"Takže už o mě nestojíš," zašeptala svou nejhlubší obavu.

Zůstal na ni zírat. Omráčeně? Rozhodně vztekla. Pak cosi zavrčel, popadl ji za paži a vlekl k příjezdové cestě, kde se náhle nerozhodně zastavil. Rozhlédl se jako kdyby hledal kolesku.

Ale přece musel vědět, že přišla pěšky. Mluvili o tom, nebo ne?

Znovu zaklel. "Jdi domů, Madelyn, dej si teplý čaj, sedni si ke krbu a odpočiň si."

A to bylo poslední, co řekl, než ji tam nechal stát a odpochoval zpátky ke zdroji toho pekelného rámusu.

Vrata stodoly strašidelně zaskřípala a s rachotem zapadla na místo. Po tom dřevěném kraválu bylo ticho varovné.

Nial se zvedl od stroje, na němž pracoval a zvědavě vyhlédl. Dean by už nejspíš něco halekal. A taky tolik nepráskal těmi vraty. Tohle znělo, jako by je vítr vyrval z rukou někomu, kdo se s nimi nedokázal poprat.

Pracoval poblíž jediného okna, které před pár dny zběžně umyl od letitých nánosů prachu, aby získal co nejvíc denního světla. Hospodářská budova však byla poměrně rozlehlá a směrem od okna se nořila do hutného šera. A v temných koutech za jedním ze sloupků, podepírajících patro, rozpoznal postavu ženy.

Nejprve mu škublo v útrokách: *Rachel!*

Vzápětí se ale sám sobě vysmál. *Co by tu dělala?* A hlavně: Délku a bohatost sukně, tmavé vlasy a štíhlá záda rychle přiřadil své švagrové Madelyn. Zvažoval, zda ji má oslovit a dát najevo, že tu není sama, když se k němu donesl vzlyk.

A kruci! To ne!

Odhodil do plechovky štětec, jímž patlal na boky svého vynálezu olej, který měl ochránit dřevo před vlhkostí. Jak doufal, nezřetelný zvuk Madelyn varoval. Rychle se obrátila.

“Dobré, hm... dopoledne?” bezděčně se ohlédl k oknu, aby se podle úhlu a intenzity světla pokusil odhadnout, jak moc den pokročil. Když se zabral do práce, zapomínal na čas. Sledoval, jak si kradmo přejela rukou přes obličej a zoufale se snaží o úsměv. Nepříjemný řezavý pocit v břiše se změnil a kupodivu zesílil. Kdo jeho švagrovou dohnal k pláči? Začal pěsti.

“D- dobré,” odvětila. “Odpusť, že jsem sem tak vpadla, netušila jsem... Mělo mě to napadnout, Dean se zmínil, že tu trávíš hodně času.”

“Hmm,” odmávnul bezpředmětnou omluvu. Ona tu byla paní. On jen zbytečný nejmladší bratr barona. Ne, že by něco takového Fergusson řekl nebo dal nějak najevo, ale to ani nemusel. Věděl, jak si stojí nejmíň od doby, kdy vyslechl rozhovor svého otčima s nějakým jeho hostem.

Dean měl pravdu ohledně toho, že by se měli postavit na vlastní nohy. Tohle panství není velké a Madelyn je v očekávání. Fergusson bude potřebovat všechny prostředky, aby uživil vlastní rodinu. Pro postradatelné bratry tu brzy nebude místo.

“Co se stalo, Madelyn?” osmělil se otázat. Vlastní hlas mu zněl divně a byl zoufale nesvůj z takové důvěrnosti.

Chraplavě a nevesele se zasmála a zahleděla se k trámům nad sebou. “Nic. Nedělej si starosti.” Krátce se odmlčela a nadechla. “Copak tu vlastně děláš? Nějaký stroj?”

“No...” odkašlal si. “Je to spíš takový experiment. Našel jsem zajímavé nákresy v životopisné knize o Leonardu DaVincim. Chtěl jsem to zkusit.”

“Aha. Hm... a čeho se ten experiment týká?” popošla blíž.

“Létání. Nebo tedy... nepředpokládám, že to přímo poletí, ale měl bych být schopen chvíli plachtit. Asi jako... no jako slepice.”

“Chceš někam odletět?” povzdychla.

To ho zaskočilo. Znělo to, jako by ona chtěla.

“Asi... hm... asi jsi smutný, že? Ale-”

“Smutný?” skočil jí do řeči. Tomu nerozuměl. Ale nelíbilo se mu, jak na něj hledí. V jejím výrazu se teď prosazoval soucit.

“Ach, no...” promnula si ruce a pak je složila před svým pasem. “Rachel... hm... a tak...”

“Rachel?” zavrtěl hlavou. A vzápětí cítil, jak se mu do tváří hrne krev. “Nejsem smutný z Rachel!” ujišťoval ji překotně. “Přeju jí to. Colin je dobrý kluk a... a hodí se k sobě.”

“Opravdu?” naklonila hlavu ke straně.

Bože! Tohle ne! Nejradši by zasténal nahlas, ale zastavil ten zvuk v hrdle. Prozradil by na něj příliš mnoho. Ne, že by nebyla pravda, že Rachel přeje štěstí. A ne, že by nebyla pravda, že je Colin vážně sympatický.

Stud ho úplně připravil o řeč. Odvrátil se a s přílišnou vervou opět vytáhl štětec z plechovky. Cákanec oleje potřísnil trup budoucího kluzáku, takže zamumlal kletbu a rychle odstraňoval škody.

Madelyn vzdychla. “Omlouvám se, asi mi do toho nic není. Jen, že bych nechtěla, abys byl... smutný.”

“Nejsem!” ujistil ji znovu, tentokrát ostřeji. Smutný vážně nebyl. Spíš vzteklý, ponížený a zoufalý. Ale ne proto, že se Rachel vdává za Colina. *To alespoň dávalo smysl.*

A kluzák taky. Řezání, stloukání a broušení dřeva, pocit, že mu pod rukama něco vzniká a že snad není tak úplně k ničemu.

Odkáslala si. “Hm... takže... Co Vánoce? S Harriet jsme naplánovaly některá jídla, ale jestli je něco, na co jsi byl o Vánocích zvyklý, musíš mi to říct a pokusím se to zařadit do jídelníčku. Sice teď máme malý problém s vanilkou - došla, víš, a hokynář v Greysteadu ji nevede - ale jinak stačí říct.”

Pokrčil rameny. Jídlo o Vánocích? To někoho zajímá?

“Harriet vaří dokonale,” pravil. “Určitě to bude dobré.”

“A co tradice? Jaké máte s bratrem zvyklosti? Dárky si dáváte až ráno? Nebo třeba už večer? Já jsem měla ráda tradici s mincí zapečenou v sladkém rozinkovém bochánu. Nikdo samozřejmě nevěděl, ve kterém z těch mnoha, které kuchař pekl, je ukrytá. A dodnes podezírám otce, že je nechal zapéct vždycky nejmíň do deseti, aby se dostalo i na služebnictvo.”

“Hmm,” přiměl se říct a doufal, že nebude působit moc nevychovaně, když se vrátí k práci.

Sledovala, jak pečlivě roztírá vazkou tekutinu po hladkém dřevě a nechápala ten nedostatek nadšení. Ale už se s ním vlastně setkala, došlo jí. Úplně stejným způsobem reagoval Dean. A Fergusson dost podobně. Jako by pro ně Vánoce nic neznamenaly. Jako by vůbec nevěděli, jak jsou pro rodinu důležité. Jako by si neuvědomovali, jak důležitá je *rodina*.

A pak jí to došlo. *Oni to opravdu nevědí.*

Žádnou rodinu, která by stála za řeč, nikdy neměli. Dean a Nial žili posledních deset nebo kolik let, po různých internátních školách a Fergussona znali prakticky pouze z dopisů.

Nejspíš spolu vlastně ještě nikdy Vánoce neslavili, tedy kromě krátkého období, kdy byl Nial ještě miminko a Dean měl necelé tři roky.

Oni opravdu o rodině nevědí vůbec nic.

3. kapitola

Uběhly další tři dny.

Fergusson se sice vrátil do společné ložnice, ale kdyby byla vdaná za kapitána zaoceánské lodi, toho času na druhém konci světa, vedla by s ním možná kvalitnější konverzaci - pokud by tu a tam poslal nějaký dopis.

Do Štědrého dne zbývalo deset dní. Krb i komín přímo svítily čistotou, podlaha byla vydrhnutá a pavučiny vymetené.

Truhlář dopoledne přivezl objednaný nábytek a Madelyn krásnou ukázkou řemesla nemohla přestat obdivovat. Dotýkala se leštěných opěradel židlí a každou chvíli některou trochu posunula, aby ji umístila ještě lépe. Vůně čerstvého dřeva, oleje a vosku prosytila velkou místnost a přinesla s sebou slavnostní pocit očekávání.

Toužila ukázat Flemingům, jak krásné mohou Vánoce být, když je člověk tráví v rodinném kruhu. Chtěla nabídnout chlapcům kousek pocitu domova a Fergussona překvapit a potěšit něčím hezkým. Možná mu i dokázat, že nepotřebuje palác, aby mohla být šťastná, ale jeho objetí. Navzdory tomu mlčení a nedorozuměním... Pořád doufala.

Harriet už zadělala na poslední várku zázvork a medových bochánků s rozinkami, které chtěla Madelyn rozdat o poslední adventní neděli nájemcům. Jen výzdoba stále chyběla, a tak se Madelyn rozhodla k radikálnímu kroku. Vyslala na pilu Jacka s dvojkoláčkem taženým kobylou jménem Princezna.

Lehkou bryčku poznal už zdálky a z Jackova omluvného výrazu pochopil, proč přijel, ještě dřív, než starý sluha promluvil. Hrudí mu projel chlad.

To si snad Madelyn myslí, že je vážně až tak k ničemu? To, že nemá peníze, aby vystrojil dokonalé svátky, na jaké byla zvyklá, přece neznamená, že nedokáže dotáhnout domů těch pár odřezků.

Sledoval, jak Jamie zorganizoval pár chlapů, kteří Jackovi vozík naložili, a najednou měl pocit, že přetažená struna v jeho nitru praskne a on udělá něco pitomého. Odvázal Ódina, utáhl mu sedlo a vyskočil na jeho hřbet.

“Pane?” obrátil se k němu Jamie překvapeně.

“Ještě musím zajet k Drummondovi,” odvětil a ledabyle zvedl ruku na pozdrav. Tím vyčerpал poslední zbytky sebeovládání, které mu pomáhalo předstírat, že není úplně v loji. Mlaskl na Ódina a potěšilo ho, že alespoň ten kůň se chová vstřícně a reaguje na jeho přání, aniž by musel cokoliv vysvětlovat.

Pobídl jej do klusu. Krajina byla šedá, nebe bylo šedé a jeho duše ztracená v mlze. Hříva věrného hřebce jej šlehala do tváře, když se sklonil nad jeho šíjí. Kopyta pod ním duněla a přehlušovala myšlenky. A to bylo dobře, stejně nedokázal najít slova.

Přes most a po břehu jezera, proti proudu potoka, který je napájel, dál od všeho, co ho pomalu a jistě drtilo.

Jack přivezl větve někdy kolem poledne a zatímco mu Harriet nalévala horkou polévku a čaj, vydala se Madelyn do stodoly, požádat Niala o pomoc se stříháním chvojí a jeho zavěšováním, jak slíbil.

Vrata ji přivítala svým truchlivým nářkem, který ji přiměl k úvaze, proč Jack nebo sám Nial dávno nepromazal čepy. Dlouho se tím však nezabývala, protože sotva se rozkoukala v přítmí, zjistila, že Nial ve stavení není.

A nebyl tu ani jeho létací vynález.

Trvalo dvě vteřiny dlouhé jako půl života, než jí došlo, co to znamená. Ten bláznivý kluk se nejspíš rozhodl svůj stroj vyzkoušet. Obrátila se na patě a chvátala k domu.

Určitě nebude tak hloupý, aby to opravdu sám zkoušel! A i kdyby, nevzlétne to - kdo to kdy viděl, aby lidé létali? Na to je potřeba mít samočinná křídla.

Zároveň si vzpomněla na zajímavé experimentální exponáty z Londýnské výstavy vědy a techniky, kterou vloni navštívila. Vynálezci jsou vždycky trochu vyšinutí. A rozhodně až příliš často hloupě riskují. Jako by při všem rozumu, jímž je Bůh obdařil, zapomínali na ty nejobyčejnější věci.

“Deane!” vykřikla, sotva vstoupila do chodby. “Kde jsi?”

Harriet vykoukla z kuchyně. “Šel ven hned po snídani.” Zamračila se a přejela Madelyn pohledem. “Co se stalo? Jste v pořádku?”

“Já ano. Ale Nial možná ne. Ten jeho bláznivý stroj zmizel a on taky.”

Harriet zamrkala a přitiskla si dlaň na ústa. “Kriste!” zamumlala přitom a honem si odvažovala zástěru. “Poběžím na pilu, sehnat Fergieho. Vy řekněte Nelly, ať utíká nahoru ke Kamenům. Odtud se může rozhlídnout, jestli ho někde neuvidí. Ještě aby tak sjel až do jezera! Ta ledová voda...” chvátala ze dveří a Madelyn osaměla v temné chodbě. Harriet, na rozdíl od ní, znala tenhle kraj dokonale. Vyrůstala tu a spolu s Fergussonem prozkoumali jako děti všemožná zákoutí kolem jezera.

Ještě než se však vydala hledat služebnou, zaslechla výkřik ze dvora. Div nevyrvala dveře z pantů. Snad se Nial objevil a všem se jim za tu hysterii vysměje.

Na zápraží se zarazila. Od vesnice přicházel mladík a vítr mu cuchal tmavé vlasy, byl však o půl hlavy vyšší, než pohřešovaný.

“Deane,” vykřikla a natáhla krok, takže k němu dorazila jen o chvíli později než Harriet.

Kuchařka už mládenci všechno vysvětlila a Madelyn tedy slyšela jen jeho procítěné zaklení.

“Ten trouba! To nemohl počkat?”

“Ty jsi o tom věděl?” obořila se na něj přeskakujícím hlasem.

Dean bohorovně pokrčil rameny. “Když si něco umane, je dost těžké mu to rozmluvit. Jen jsem chtěl, ať na mě počká, že mu pomůžu.”

“Ale nebyl jsi tu,” dořekla a podrážděně stiskla rty. “Takže vyrazil sám.”

“Řekl jsem mu, že mám čas až odpoledne,” bránil se Dean, ale nechal toho a potřásl hlavou.

“Vím, kde bude. Před pár dní jsme to místo spolu obhlíželi,” řekl jim a rozběhl se do kopce za domem.

Vítr ohýbal houževnatou travu skoro až k zemi a rval mu z hlavy klobouk. Odhodil ho tedy na kámen, svlékl i kabát a odložil jej. Stejně ho omezoval v pohybu.

Nial byl rozechřátý z toho, jak táhl nahoru svůj létací stroj, a když se vítr opřel do propoceného košile, obešel ho mráz. Nepříjemné.

Původně byl přesvědčen, že větrné počasí bude pro pokus vhodné, ale teď zaváhal. Poryvy mu smýkaly košili a měl pocit, že by se o proudící vzduch mohl doslova opřít a nespádl by. Ale to by skutečně mohlo být ku prospěchu věci, ne?

Vzepřel se na rukou a dlouhé nohy přehodil přes obrubu. Dosedl do trupu inspirovaného štíhlou závodní kánoí.

K lehké konstrukci připevnil podvozek ze dvou loukoťových koleček od trakaře a jednoho vyvažovacího, které bylo umístěno vpředu a mělo být mírným pootočením schopné regulovat směr rozjezdu. To bylo celkem snadné. Víc mu dalo zabrat uchycení křídel.

Musela být lehká a zároveň mít dostatečnou plochu. Navíc musela držet dost pevně, aby vynesla trup s pasažérem vzhůru. Nakonec podle DaVinciho návrhu zkombinoval dřevěný rám připomínající křídla netopýra a voskovanou plachtovinu.

Dobrá... Je to trochu risk, ale na druhou stranu... nač čekat? Odehnal znepokojení, které se ho zmocnilo, když zjistil, že přes špičku trupu nevidí na cestu. Svah klesal zřejmě o něco prudčeji, než se zdálo, když si ho prohlížel ve stoje.

No a co? Tím větší rychlosti docílí a s větší pravděpodobností se vznese.

Nadechl se a s rozmyslem uvolnil zarážku předního kola. To se začalo otáčet a vynález se zvolna dával do pohybu.

Svist větru ho ohlušoval a rval mu vlasy, ale co hůř, taky vháněl slzy do očí a on cestu jen ztěží odhadoval. Svíral páku, která ovládala směr předního kola, ale tak se mu třásla v rukou, až měl strach, že praskne. A kamení bylo na tom kopci zaručeně víc, než mělo být. Jako by mu je snad do cesty nastrkovali nějakí protivní mrňaví skřeti - a to byl muž rozumu, který by takový nevědecký blábol nahlas nikdy nevypustil z pusy.

A propos, pusa... Držel pevně zaťaté zuby, ale i tak mu cvakaly. Hlava mu nadskakovala a svět se měnil v těžko rozeznatelnou temnou šmouhu.

A pak ucítil vítr pod křídly. Ten moment byl závrtný! Odpor vzduchu jej s trhnutím nabral a pozvedl. V duši se mu rozlil jásoť, který nestačil vytrysknout nahlas, protože stále pevně tisknul k sobě čelisti. Letěl. Doopravdy letěl, odlepil se od země, vymanil se zákonu přitažlivosti a zemské tíži... Alespoň trochu!

A pak byl jako obvykle za ten střípek nezkaleného štěstí krutě potrestán. Vítr jím smýknul vpravo a země, drsná matka, mu nabídla pevnou náruč.

Prásk!

Hlava sebou škubla dopředu, až se čelem praštil o obrubu trupu své vzdušné kánoe. S tím se mu zatmělo před očima, takže pak moc nevnímal.

Kola se vrátila na zem a určitě se chvíli musela točit, jenže rychlost a hromady kamení nejdou moc dobře dohromady.

Škub, třísk, prásk, jedno z kol se muselo někdy touhle dobou utrhnout, trup se naklonil a od rozbití lebky Niala zachránilo křídlo, které se zarylo do země a nedovolilo kluzáku se úplně přetočit. Alespoň tuhle část udělal dost pevnou...

Kamení a štěrky se valili kolem něj, prach vítr hned odnášel nad jezero a když se všechno konečně zastavilo, začal zvracet.

Později si nebyl jist, jestli slyšel nejprve rachot a pak ránu, nebo opačně. Každopádně se příšerné zvuky rozlehy nad jezerem jako hromobití. Přehlušily dokonce staccato Ódinových kopyt.

Fergusson přitáhl otěže a rozhlížel se. První popud mu velel se krýt, protože návyky z války měl zadřené hluboko pod kůží a tenhle zvuk až příliš připomínal dunění děl.

Jenže to ve Fallstone Bridge spíš nehrozí. Válečný koráb by na jezero spustil jen sebevrah. Smetl si vlasy z obličeje a konečně zahlédl alespoň obláček prachu nesený větrem. A potom divnou věc trčící do vzduchu nad zvlněné vřesoviště. Opravdu připomínala plachtu ztroskotané lodi.

Otočil Ódina a pokusil se pochopit, co to krucinál má být. A potom zaslechl zoufalý řev odněkud shora ze stráně.

“Nialiiii!!!” vysoký mladík přeskakoval trsy vřesu a kamení a div si nepolámal nohy. Srdce se mu prakticky zastavilo. Dean zněl tak vyděšeně, že nebylo pochyb, kde by měl hledat nejmladšího bratra. Ten blázen se bezpochyby pokusil sjet kopec v tom divném zařízení.

Kristepane! Má je na starost ani ne tři měsíce a oni se zabijí!

Pobodl hřebce patami a vyslal k nebi modlitbu. Což mohlo a nemuselo pomoci. Během bojů s Francouzi se poučil, že umřít se dá hodně rychle a zbožnost na tom nic nemění. Snad tedy kromě toho, že dá duši větší šanci na milost, až předstoupí před Stvořitele.

Seskočil z koně a zbytek cesty urazil pěšky, nechtěl zvíře zchromit v těžkém terénu. Tak se stalo, že se u toho pekelného vynálezu ocitl téměř ve stejnou chvíli jako Dean.

Prostřední bratr se vrhl na kolena a podlehl pod křídlem zabořeným do hlíny. "Niali, Niali," opakoval přitom stále dokola.

Zvuky zvracení byly tak přízemní, až se mu kolena podlomila úlevou. Ten trouba nejspíš přinejmenším pro tuhle chvíli žije.

Dean reagoval podobně jako on. Sotva zjistil, že nejmladší bratr dýchá, pustil se do něj: "Ty idiote! Skopová hlavo! Co sis u všech čertů myslel, že děláš?"

Další nechutný čvachtavý zvuk a dávení a pak Nial zvedl oči k Deanovi a byly zelené jako stráně na jaře, jiskřivé a trochu omámené, a zachraptěl: "Letěl jsem!"

Dean pokračoval v láteření, ale už tišeji, a chytil Niala za paži, aby mu pomohl vstát.

A v ten okamžik nejmladší Fleming překvapivě tiše vzdechnul a omdlel.

"Panebože!" zpanikařil Dean. "Um- umřel?"

Fergusson se konečně dal do pohybu a odstrčil vyděšeného Deana.

"Umřel a to poslední, co jsem mu řekl, bylo, že je idiot?" opakoval nešťastně.

"Neumřel," zabručel a taky mu spadl kámen ze srdce. Hoch dýchal a víčka se mu chvěla.

Znovu se probíral a Fergusson si vzpomněl, že něco takového už viděl. To bolest tak strašná, až ji tělo odmítlo snést, uměla někdy vyřadit hlavu z provozu. Opatrně se pokusil zvednout Nialovu paži a došlo mu, že má loket v divné poloze.

"Vymknul si ruku," zamumlal k Deanovi. Krucinál! To mohlo být nejmenší z jeho zranění. Co když se praštil do břicha a potrhal si vnitřní orgány? Co jestli mu náraz do hlavy způsobil krvácení do mozku?

Fergusson cítil, jak mu tělem stoupá chlad a uvědomil si, že se mu třesou ruce. Před očima prošlehly některé nechutné vzpomínky. Sluch měl náhle zahlcený jekotem umírajících v podpalubním lazaretu. Vždycky si říkal, že než tohle, tak radši skočí rovnou do moře, dokud mu zbude dost sil, aby se doplazil k hrazení.

Rychle tu slabost ovládl. To Nialovi nepomůže!

"Vytáhneme ho spolu," vyzval Deana. "Opatrně. Už se probírá. Na tři." Odpočítal a společně zabrali.

Chlapec byl pro jejich spojené síly lehký, ale pohyb kolem kluzáku komplikoval terén a trosky křidel.

"Jak ti je?" zeptal se Fergusson, sotva Nial znovu přišel k sobě.

"D- docela dobře," očividně lhal, ale Fergusson se s ním nehádal. Obrátil se k Deanovi.

"Vezmi si Ódina a jeď domů. Pošli sem Jacka s dvoukolákem. Ale ty se nevracej. Musíš přivést doktora z Greysteadu. Bude potřeba mu napravit přinejmenším tu paži."

Dean byl trochu mimo, ale statečně bojoval, aby získal zpátky odstup a rozvahu. Pokýval a pak ještě jednou, když Fergussonova slova konečně dotekla ušima až k jeho mozku. Natáhl se a krátce s překvapivou něhou shrnul bratrovi vlasy spleené krví ze šrámu na čele. Hned na to se zvedl, oprášil si kolena a bez meškání vyrazil.

Fergusson pocítil záchvěv hrdosti na to, jak mladík zvládl vlastní paniku, aby bratrovi nabídl skutečnou pomoc.

Sám si svlékl kabát a Niala do něj zabalil.

"Zkusíme se dostat dolů ke břehu? Blíž k cestě, víš?" zeptal se.

Ani Nial nic nenamítal. Zaťal zuby a udělal všechno, oč byl požádán. Pomalu se ploužili z kopce, Fergusson bratra podpíral a místy skoro nesl. Pár desítek metrů jim trvalo nejmíň půl hodiny. Často odpočívali. A když se dostali na místo určení, podklesávala už pod Nialem kolena.

Pomohl mu usednout a v tichu spolu čekali. Aby chlapci zabránil znovu odpadnout, pokusil se zapříst rozhovor. "Takže tys doopravdy letěl? Jaké to bylo?"

Dojemně upřímný nevinný úsměv prozářil štíhlou tvář. "Stálo to za to!"

"Troubo!" zašklebil se Fergusson a poprvé od chvíle, kdy bratry po letech spatřil, rozpoznal cosi, čeho se nenadál. Sounáležitost. A pouto.

Krucinál, to musel jednoho z nich málem ztratit nadobro, aby mu to došlo? Tohle... jakkoliv je to divné... je přece rodina.

4. kapitola

Dvoukoláček hrkotal po cestě k domu a jeho zvuk přivolal nedočkavé ženy. Harriet i Madelyn vyšly na dvůr.

Fergusson vyskočil z vozíku první a snesl na zem nejmladšího bratra.

Pobledlý Nial se pokusil usmát.

Vynesli ho nahoru do postele a Harriet s komornou Nelly mu přinesly všechno pro jeho pohodlí snad vyjma modrého z nebe.

"Prosím, to není nutné," zasténal, když se ho snažily podkládat dalším polštářem. "Jen se vyspím a zítra budu v pořádku. Nic mi není."

Nakonec ho nechaly. Madelyn se asi po tisíci zeptala, zda něco nepotřebuje a když opět odpověděl, že ne, zavřela tiše dveře a zůstala stát na chodbě. Objala se pažemi a snažila se zase nerozplakat. Bylo to však těžké, když konečně zůstala sama a nikdo se tedy nemohl pohoršovat jejím nedostatkem sebeovládání. Sklopila víčka a opřela se o zeď vedle dveří. *Bude to v pořádku, Nial je doma a doktor je určitě na cestě.* Pokud se tedy něco nestalo i Deanovi. Odin se uměl spláshit... Rozklepala se.

"Co se stalo?" Tichý, drsný hlas jejího manžela ji přiměl vzhlednout. Tvářil se zděšeně i rozzuřeně zároveň.

Mávla rukou a honem si otírala oči a rovnala sukně. Chytil ji. V horkosti jeho velké dlaně se ta její ztrácela, ale držel ji zlehka, jako by měla místo kostí sněhové pusinky z bílkového těsta.

"Madelyn," zavrčel s jasně patrnou netrpělivostí. "Co ti je?"

"Mně?" podivila se. "Nic. To jen, že mám o ně strach. Myslíš, že Dean Odina zvládne?"

"Samozřejmě, jezdí dobře. Řekni mi pravdu, proč pláčeš? Tebe něco bolí? To pozdvižení tě nějak... rozrušilo?" Ztěžka polkl a zadíval se jí někam k pasu.

"Ty je nechceš?" zašeptala náhle nejhlubší obavu, která ji sžírala už celé týdny a mimoděk si zároveň přikryla dlaní břicho. Hypnotizovala jeho boty.

Opět se jí podařilo hodit mezi ně dělostřelecký granát v tu nejméně vhodnou dobu... Takové věci se neříkají nahlas. A vůbec - co by tak měl odpovědět?

Stiskl její dlaň a dlouze hluboce vydechnul. "To si myslíš?"

Pokrčila rameny a pořád se mu nedívala do očí. "Já nevím. Jak to mám vědět, když se mnou vůbec nemluvíš? Ne, ne promiň, tohle se nehodí. Nial trpí bolestí a je jasné, že na to nemáš myšlenky." Polkla a ovládla hlas. "Díky, že jsi ho přivezl domů."

"Domů?" zamumlal a přejel jí palcem po dlani. "Je to tvůj domov? Je to vůbec něčí domov?"

"O čem to mluvíš?" zajíkla se.

"Je to studená a prázdná hromada kamení, Madelyn. Vůbec se nepodobá Whiterose Parku."

Zvedla pohled k jeho tváři. Vypadal rozrušeně. A pokoušel se vymanit ruku, ale zachytila jej i druhou dlaní. Stiskla a řekla: "Fallstone Bridge není Whiterose Park. Proč by měl být? Je mnohem útulnější - nebo snad brzy bude."

"Brzy asi ne," zabručel. "Potrvá to dlouho. Nejsem slepý, Madelyn, vím, jak tu chybí nábytek a všechny ty věci, na které jsi zvyklá. Ve většině místností ani netopíme."

"Protože je to zbytečné," odvětila zmateně.

Zaklel a volnou rukou si vjel do vlasů. "Nikdy jsem neměl tolik členů rodiny. Chci říct... jistě, věděl jsem o tom, že žijí, ale mohl jsem jim jen psát, někdy ani to ne. Teď jsou všichni tady. Potřebují budoucnost. A potřebují ji rychle." A potom sotva slyšitelně přiznal: "Nevím, jak to mám udělat."

Pootevřela ústa.

On zrychleně dýchal a uhýbal očima.

"Jsme pro tebe přítěž?" zašeptala se slzami opět na krajíčku.

"Ne!" výbuch byl okamžitý a jednoznačný. "Jenom to... neumím."

"Co?" snažila se pochopit. Vždyť dělal všechno pro to, aby Fallstone prosperovalo. Dlouho do večera vysedával nad chytrými knihami a dokonce se radil se svým přítelem Seanem MacKinleyem, který byl zkušený obchodník. Připadalo jí, že Fergusson vede celou rodinnou loď sebejistě po správném kurzu. Teď v jeho přiznání rozpoznala strach. A drtivou tíží odpovědnosti, která mu seděla na ramenou, aniž si jedinkrát postěžoval.

Připomnělo jí to zajímavou cestopisnou knihu o dobrodružství a ledovcích v severním moři. Údajně byly obrovské, když si tak majestátně pluly oceánem... Ale pod hladinou čekalo na neopatrné námořní kapitány přímo monstrózní překvapení. To, co jí teď sdělil, byla jen ledová kra. A to, co nevyslovil...

"Prosím, prosím, řekni mi jen jednu jedinou věc: Chceš mě ještě?" Protože to bylo pro ni ze všeho nejdůležitější. Klidně bude zimovat v doupěti polárního medvěda a čelit ledovci pod hladinou... ale potřebuje vědět, že o ni Fergusson stojí.

Jestli ji chce? Nechápal, jak po tom, co řekl, došla ke své otázce, ale aspoň ten dotaz patřil k těm, na které měl jednoznačnou odpověď.

Všechno, co dělal, mělo jediný účel: její spokojenost a bezpečí. A budoucnost jejich dítěte. Toho malého zázraku, který ho zároveň k smrti děsil.

Místo slov vzal její tvář do dlaně a rozhodl se odpovědět polibkem. Měl pocit, že slova stejně nestačí. Nikdy to s nimi moc neuměl.

Sotva se jí dotkl, prolétla mu tělem jiskra, která mu připomněla, jak strašlivě dlouho už necítil manželčino teplo. Opřel se předloktím o stěnu a přivinul se k ní blíž. Madelyn mu ovinula paže kolem pasu a přitáhla se. Podle tichého stenu a poddajných rtů jí taky scházel.

Chlad, který mu poslední dobou svíral srdce, začal roztávat. I ona ho očividně pořád ještě chce. Navzdory tomu, že nepostupuje s obnovou panství tak rychle, jak by bylo žádoucí. Teprve, když se mu ulevilo, uvědomil si, že byl tak dlouho napjatý.

Vdechoval vůni jejích vlasů a nechával se objímat, byla to vzácná chvíle po nekonečné době, ale samozřejmě musela skončit.

Dole práskly dveře a do haly vdusaly dva páry bot. "Pospěšte si, doktore, prosím!" Deanovo naléhání se neslo po schodišti a zvuky chvatných kroků také.

Fergusson naposled pohládl Madelyn po vlasech a obrátil se k příchozím. "Doktore Hollowsi," pozdravil chraplavě a musel si odkašlat.

"Zdravím, sire, madam. Jak se daří pacientovi? Mladý pán mě hnal, jako kdyby měl ten hoch smrt na jazyku."

“Uvidíte sám. Natloukl si a bolí ho hlava. A nejspíš si zlomil ruku. Pojd'te, prosím.” Fergusson pokynul k ložnici.

Dean se hrnul k posteli. Nial na bílém polštáři vypadal netypicky křehce a to ho děsilo. Představa, že by o něj mohl přijít, otevírala pevně uzamčenou a řetězy spoutanou truhlu plnou hrůzy hluboko v něm. Protože kdyby odešel i Nial, zůstal by úplně sám. Totiž... samozřejmě, že technicky vzato nebyl sám. Matka žila v Londýně, pokud věděl. Nedávno zaslechl, že porodila otčímovi dceru. No a taky tu byl nejstarší bratr, který celá léta platil školné a posílal směšně strohé dopisy. A ano, našli by se i další, když se to tak vezme. Ale jeho srdci byly nějaké definice ukradené. Bez Niala by byl úplně sám. A tak panikařil. A šťval koně a vyhrožoval lékařům. Pokud to však pomůže bratrovi, bylo mu to jedno.

“Jak je, mladý muži?” doktor Hollows se sklonil nad lůžkem a Nial zbělal do odstínu polštáře. “D-dobře. Om- omlouvám se, že vás sem Dean dotáhl, ale budu v pořádku.”

“Hm,” prohodil postarší šlachovitý muž a vyňal z brašny několik nástrojů. “Hlava bolí? V kterých místech?”

“Tak nějak všude,” zamumlal bratříček a zarputile sevřel rty.

“Zvracení?”

“Jednou, cestou sem,” prozradil Fergusson. “Jel na rozhrkané káře, ale jinak to nešlo.”

“Hm... Někaké mžitky před očima, závratě?” Doktor pokračoval ve vyptávání a Nial občas neochotně odpovídal, ale většinou mluvil Fergusson.

Dean se postavil na druhou stranu postele, aby nechal lékaři alespoň nějaký prostor, a taky aby měl jeho počínání na očích. Pro jistotu. Někteří doktoři neměli moc dobrou pověst a doktora Hollowse zatím neznal blíže. Fergusson mu sice důvěřoval, ale Fergusson prošel válkou. Jeho měřítka pro medicínu se nejspíš hodně odlišovala od těch, která hodlal Dean uplatňovat na kohokoliv, kdo se přiblíží k jeho bratříčkovi.

Když Hollows rozstříhl rukáv košile a odhalil Nialovu paži, Madelyn zasténala a musela se posadit. Předloktí navazovalo na zbytek těla v dost nepřírozeném úhlu. Dean zezelenal. Nial skoro nedýchal, rty měl úplně bez krve. A jeho zdravá ruka zatápala po pelesti až se zarazila o cíp Deanova kabátu. Zaťal prsty do tlusté vlněné látky, klouby měl úplně bílé. Ten loket musel strašně bolet, ale Nial si nestěžoval. Dean by se vsadil, že on na jeho místě by klel jako pohan, nadával doktorovi a proklínal všechny svaté.

Polkl a snažil se najít něco, čím by bratra povzbudil. “Můžeš brečet, nebudu si myslet, že jsi padavka jako Eddie Norwich, slibuju.”

Nial podivně škubl lemem kabátu, ale v očích měl stále stejný skelný lesk, zaťatou čelist a nehybný hrudník - pokoušel se snad ten blázen nedýchat? “Niali!” vykřikl Dean, když se mladík povolil jako hadrový panák a víčka mu spadla.

“Omdlel bolestí,” konstatoval Fergusson. “Už podruhé.”

Doktor zabručel. “Zrovna jsem mu chtěl nabídnout laudanum, než přikročíme k napravení toho vykloubeného lokte. Sice jsem měl obavy vzhledem k té ráně do hlavy, ale přece jen... vykloubený loket je vykloubený loket... Dobrá. S ohledem na to, že už v bezvědomí je, pojdme si pospíšet, ať ho netrápíme víc, než je nutné. Pánové, budu potřebovat součinnost. A vy, madam, možná budete chtít vyhledat klidnější prostředí...?”

Madelyn zůstala sedět a tvrdohlavě zavrtěla hlavou. Fergusson zkušeně zaujal místo u Nialovy hlavy a chytil ho kolem hrudníku.

Dean na Hollowsův pokyn začal tahat za ruku a lékař v té šílené proceduře připomínající inkvizici citlivě manévroval s kloubem, dokud cosi neluplo jako když dílky dětské skládačky zapadnou do sebe.

“To bychom měli,” konstatoval doktor a jal se poslouchat Nialův tep.

Doktor Hollows se uvolil zůstat ještě dvě hodiny, aby pozoroval pacienta. Zahrnul domácí ošetřovatele množstvím rad a informací a potom se na Madelynino pozvání vydal do kuchyně, aby se občerstvil.

Dean se odmítnul hnout od bratrovy postele, až ji tou bojovnou neústupností lekal. Chtěla, aby si taky udělal pohodlí, převlékl se do suchých domácích šatů a odpočinul si.

Fergusson ji odvedl na chodbu.

“Ted’ ho nemůže opustit, málem ho ztratil,” pravil a znělo to, jako by připomínal zcela samozřejmou věc. “Někdy to tak je. I ti, co přežili potřebují chvíli, aby se zotavili.” Podle toho záblesku smutku v očích poznala, že mluví o svých zážitcích ze služby u královského námořnictva. Nebyl v tom ohledu moc sdílný, ale už začínala chápat, že ho ta léta formovala.

Odešel dohlédnout, že bude postaráno o Odina i Hollowsovu klisnu, a ona se vydala za lékařem do napůl vyzdobené jídelny, kde mu Harriet naservírovala svačinu.

Přelétla pohledem sál a najednou jí to přišlo směšné. Snažila se vrátit do dětství. Jenže to už odplynulo. A Fergusson má pravdu - Fallstone Bridge není Whiterose park. Nemůže se snažit vnutit svou představu šťastných Vánoc třem mužům, kteří žádné šťastné Vánoce nejspíš nikdy nezažili. Nepotrpěli si na dárky a stužky. Zato bez váhání napravili sourozenci vykloubený loket. To je úplně jiný svět.

Nalila doktoru Hollowsovi čaj a zdvořile usedla naproti němu. Sympatický vitální starší pán s brýlemi se na ni mile usmál. “Jak se vám jinak daří, kromě...” gestem naznačil směr k ložnici, kde odpočíval Nial.

“Všechno jde, jak má,” usmála se. Tak ji to naučili. Dáma si nestěžuje.

“Všechno jde, jak má?” lékař na ni mrknul přes obroučky brýlí. “Tomu se dá rozumět různými způsoby. Obzvlášť tak brzy po svatbě.” Upil ze šálku a vyčkával.

“Já, totiž, jak to víte?” zamračila se a sklouzla rukou k pasu.

“Jen hádám. Pokud byste měla nějaké otázky...?”

Šálek se jí v ruce rozechvěl, raději jej tedy odložila. “Možná. Hm, možná několik.”

Doktor Hollows se vyznačoval praktickou povahou a občas poněkud suchým humorem. Líbil se jí. Svěřila mu několik svých postřehů a nejistot. Uklidnil ji a seriózně upozornil na možná úskalí. “Přál bych vám, aby vše proběhlo bez potíží,” uzavřel mile. “A dá-li náš Pán, taky proběhne. Pokud se celkově cítíte dobře, je tu slušná šance na dobré vyhlídky.”

“Kromě té precitlivělosti v oblasti hrudníku mi nic není.”

“Dobrá, ted’ se zeptám na něco osobního, nezlobte se, prosím. Cítíte se dobře i pokud jde o manželské spojení, ano?”

Madelyn se zarazila. Rychle sklopila pohled a horlivě posunula ouškem šálku tam a zase zpět. “To... nevím. Je to důležité?”

“Nevíte? Chcete říci, že tam nějaké nepohodlí nastává?” snažil se jí lékař pomoci s rozpačitým vysvětlováním.

Zavrtěla hlavou a porovnala na stole ještě cukřenku a kleštičky na cukr. “Spíš chci říct, že to nevím, protože, hm... nemám tu zkušenost,” přiznala a lekla se, jak smutně přitom zní její hlas.

“Aha,” pravil lékař a plynule převedl řeč na zazimovávání hortenzií a růží.

Nial vypadal už podstatně lépe. Doktor Hollows mu dovolil vypít čaj a když jej v sobě udržel, tak i polévku. Fergusson zaplatil za ošetření a vyprovodil lékaře ke stáji, kde mu již Jack chystal klisnu.

“Na slovíčko, sire Fergusson,” zastavil jej však Hollows dost daleko od domu a mimo doslech sluhu. “Chtěl bych vám pogratulovat k té šťastné novině. Vaše paní se mi svěřila.”

“Aha,” Fergusson založil ruce za záda a zahleděl se do tmy.

“Jen bych rád poznamenal, že vaše paní je aktivní a zdravá mladá žena a cítí se dobře.”

“Ano, hm, to je skvělé, děkuji.” Nevěděl, co si s tím zdvořilým rozhovorem počít. Očekává se po takovém podivném komplimentu ještě něco? Protože doktor na něj divně zíral.

“Možná máte nějaké otázky...” nadhodil starší muž a posunul si brýle.

“Měl bych mít?”

Hollows odfrknul a zavrtěl hlavou. “Promiňte, zřejmě jsem přivykl delikátní řeči vhodné pro jemnocit vyšších vrstev.” Suše se zasmál. “Začínám se vyjadřovat jako staropanenská tetička Effie.” Znovu vrhl na Fergussona ten zkoumavý pohled a řekl: “Nemusíte se bát s ní spát, člověče. Není z cukru.”

Možná by Fergusson dal jednou v životě přednost ještě troše zdvořilých tanečků. Cítil, jak mu trapně hoří uši jako malému klukovi.

“Pěkný večer, sire,” dotkl se Hollows furiantsky krempy svého klobouku a nasedl na koně.

5. kapitola

Když se slunce váhavě vyhoupllo nad obzor, zahalený mraky, zbývaly do Vánoc dva dny. Ohřívadlo v nohou postele už dávno vychladlo, ale na tom nezáleželo, protože pod tlustou peřinou bylo teplo. Dokonce horko, když ji Fergusson držel v náručí.

Otevřela oči a vychutnávala si tlukot jeho srdce pod svou dlaní a jeho pomalá pohlazení, dokud jí nesvitlo, jak je pozdě. A že tu ještě pořád je. Co se stalo? Proč nepospíchá na pilu?

“Jsi vzhůru?” ozval se a políbil ji do vlasů.

“Ano, ale ty-” Snažila se zvednout, ale zadržel ji.

“Zůstaň ještě chvilku, prosím,” řekl zvláště rozpačitým způsobem.

Zneklidněla, ale poslechla a v tichu vyčkávala.

“Nechtěl jsem ty větve nechat být. Jen jsem si pořád říkal, že je do Vánoc dost času. Asi jsem si nepřál, aby už přišly, promiň.”

Cože? Ráda by věděla, jestli tím myslí letos nebo celkově a hlavně, co ho na nich tak děsilo, ale radši se kousla do jazyka. *Fergusson mluví! Hosana!*

“Nechtěl jsem, abys byla zklamaná, že nejsou takové, jak sis přála. Nevím, jak to udělat, aby takové byly. Neznám většinu těch tradic, o kterých mluvíš. Tedy- ano, když už o nich mluvíš, tak si je vybavím, ale nepamatuju se na to. Jestli to tedy dává smysl...”

Opatrně kývla.

“Pokaždé, když o tom začneš, připomeneš mi, o co jsem tě okradl. A i když si ty výčitky svědomí zasloužím,” chraplavě se uchechtl, “ty si nezasloužíš tady trčet s někým tak neschopným, že ani neví, že je potřeba do krbu vybrat nějaké vánoční poleno.”

“Fergusson, ne-” zastavil její slova prstem, jímž zlehka přejel po jejích rtech.

Pokračoval: “Bojím se o tebe. Kruci, jako kdyby těch starostí nebylo dost, ještě jsem ti udělal dítě. Aspoň nad tím jsem mohl přemýšlet včas! Mohlo by tě to zabít, víš? Kdyby... se ti něco stalo... to bych nepřežil,” zašeptal přerývaně.

Na to se dalo odpovědět jenom jedním způsobem: “Miluju tě.”

Pevně ji stisknul a políbil do vlasů.

Po chvíli ticha váhavě pronesla: "Mrzí mě, že jsem tě podezírala, že už mě... no však víš... nechceš." Vzdychla. "Jenže... Víš, co následovalo po každých těch krásných Vánocích, o kterých jsem ti vyprávěla?" Hlas se jí třásl a musela polknout. "Tatínek mě posadil do kočáru a poslal zpátky do školy. Vždycky skončily a vždycky moc brzy. A byla jsem zase sama." Otřela si oči cípem peřiny. "Prosím tě, nedělej mi to taky. Neodháněj mě."

"To jsem ne-" sám se zastavil a zabručel. "Asi dělal. Je mi to líto."

"Jenom mě miluj, nic víc nechci," zašeptala a už plakala až se jí ramena otřásala. V těch slovech vytrysklo všechno napětí posledních týdnů.

"Ne- Ach kruci!" Objal ji a hladil a zřejmě se smířil s tím, že její pláč nezastaví. Něco jí šeptal, ale přes vzlyky moc nerozuměla.

"P- prosím?" škytla.

Vzal ji za ruku a položil ji na své srdce. "Bije jenom pro tebe. Patří ti. Napořád."

Posunula se a napodobila ho. "A moje srdce patří tobě."

Políbil ji. A jeho dlaň uprostřed hrudi hřála a palčivě připomínala, že jsou si tak blízko, jako už hrozně dlouho ne. Toužila po něm. A tak mu to dala najevo.

Pod peřinou, kde bylo hrozné vedro, náhle vyšlehly přímo plameny. Madelyn ho pohladila napříč přes břicho a po elegantní obrátce na boku začala odvážně postupovat níž.

Zoufale osamělý kousek jeho anatomie naopak poskočil výš a vyšel jí nadšeně vstříc.

Fergusson prudce vydechl a zachytil její ruku.

"M- Ach..." Nepřestávala ho hladit až se mu z toho pletl jazyk. "Madelyn, počkej-"

"Nechci čekat," přiznala tichounce do jeho ucha a ještě ho hryzla.

"Jsi si jistá?"

"Proč?" strnula.

"Nechci ti zase nějak ublížit," zachraptěl. Nepohnout boky, když měl její dlaň tak blízko, bylo utrpení.

"Doktor říkal, že přecitlivělost hm... hrudi... je obvyklá. Prostě se jí jen vyhni."

"Ale-" znovu ho pohladila a celé tělo zmučeně křičelo, že je blázen, když si odpírá její blízkost. *Doktor taky řekl, že Madelyn není z cukru.*

"Ale zastavíš mě, když ti nebude dobře, slibuješ?"

"Hmm..." lísala se mu k hrdlu a skoro ho zničila, když přehodila nohu přes jeho stehna a začala se k němu tisknout ještě víc.

"Slibuješ?!" naléhal hlasem drsným jako hobliny.

Opřela se mu o hrud', zvedla se a konečně mu pohlédla do očí: "Slibuju."

Hluboce úlevně zasténal a oběma rukama si přitáhl její tvář k polibku.

Štědrý den byl trochu chaotický, ale nakonec se všichni sešli u svátečně vyzdobeného stolu. A tím "všichni", byla míněna celá domácnost. Jack sice trochu brblal, že mu Harriet nedovolila v salonku nacpávat dýmku jeho smrdutou náhražkou tabáku, ale potom se nadšeně připojil ke zpěvu koled.

A zpíval sice svérázně, ale hezky. Hlas měl zvučný a dobře s Harriet ladil. Nelly znala pár zajímavých vánočních písní obvyklých v jižních hrabstvích, odkud pocházeli její rodiče. A Dean zdařile vyťukával rytmus příborovým nožem. Činel nahradil cinknutím o sklenici.

Jednou. Hned na to mu ji Madelyn sebrala a odnesla z dosahu. Koupila tuhle jedinou sadu nedávno a nebyla ochotná se s její ztrátou smířit.

Potom se dům ponořil do ticha. V krbu praskalo několik polínek obvyklé velikosti, protože Madelyn uznala, že Vánoční poleno při svém doutnání strašně čoudí a vlastně neudělá moc tepla.

Dean s Niallem si v příjemně vytopeném salonku vytáhli karty, což připadalo Madelyn barbarské a nevhodné, ale Fergusson odvedl její pozornost polibkem a nestoudným pozváním do ložnice.

Ruku v ruce vyšli po schodišti a Fergusson dal Madelyn ve dveřích přednost a zatímco odkládala šál, rozsvítil lampu.

Balíček s mašlí uviděla hned, jak došla k posteli. Ležel na polštáři, zabalený do poněkud pomačkaného hedvábného papíru, který poznala. Přišly v něm ty nové sklenice.

Stužka ale byla nová, sametová v sytě červené barvě. Takové viděla u švadleny v Greysteadu, kam pro ni zřejmě musel zajet.

“Nedávají se dárky až ráno?” usmála se přes rameno.

“Nikdo neříká, že si ho musíš otevřít už teď.”

To ale musela, jestli si dal tu práci, aby tohle nachystal. Už chápala, proč se k večeri tak zdržel. A byla zvědavá.

V papíru byla dřevěná mistička, dokonale ohlazená a příjemná do ruky. Vsadila by se, že ji sám vyrobil. A v misce leželo srdce.

Spíš tedy srdíčko, klasický tvar vytepaný z matně šedého kovového drátu spleteného z několika kovových pramenů jako cop, s očkem na pověšení.

“Měla by tím jít protáhnout ta stužka,” upozornil, když si všiml, jak očko zkoumá. “Tahle červená ti sluší,” dodal.

“Dal jsi mi srdce?”

Kývl. “Už dávno.”

Zamžikala - zase slzy. Tentokrát štěstí, ale stejně, připomínala kropicí konev.

“Teď se stydím,” přiznala.

“Proč?”

“Můj dárek pro tebe vůbec není tak romantický.”

“A je praktický?”

“To je,” uznala. Celou dobu přemýšlela, že to musí být něco, co skutečně využije.

“Výborně. Tak aspoň vím, že mě miluješ.” Oba se trochu zasmáli, ale zůstali si hledět do očí. Fergusson jí podal ruku. “Víš, co je na těchhle Vánocích to nejlepší?” nadhodil, zatímco šla k němu.

Zavrtěla hlavou a on se sklonil k jejímu uchu: “Až skončí, můžeš tu zůstat.”

“Napořád,” potvrdila a zvedla se na špičky, aby si vyžádala polibek. Nebo dva. Nebo víc...

Když jsou ty Vánoce...

Prequel na příští Vánoce - Nial a Dean

slaví Vánoce - hrají karty a uvažují o tom, co budou dělat. Vznikne zárodek myšlenky na vlastní podnik.

